

גיליון 138

יולי 2026 • אב ה'תשפ"ו

מוֹטִיב

על שם ליאורה דיין

ירחון בנושא שירה וספרות עברית

שְׂאֵרֵי רֵיחַ

שֶׁהִתְפַּזְרוּ

אירינה אטין
חני ברקת-גלנצר
רום גולן
תמר דוד-כריספי
איתי כהן
חגית כרמל
בתיה פימה
שיר רייכטר-רמות
רות שוורץ
שירלי שמואל

גיליון 138 מתחיל...

גיליון זה הוא השלישי (והאחרון) בטרילוגיית השאריות שלנו, וכמו קודמיו, גם הוא מסקרן ומרתק.

מה נותר מאחור כשמהו מסתיים? בואו נתבונן בשאריות - אלו שבתחתית הכיס, בזיכרון המעומעם או בשולי היום; שאריות של קשר, של חומר או של רגע שחלף.

בגיליון זה תוכלו לקרוא על השאריות, על מה ששרד את הזמן, על המשמעות של מה שנשאר, ועל מה שאולי התפתח ממנו.

קריאה מהנה!

אליהן דיין, רובי גורדון, עמליה ויניק, רוזי גולן ועידית גילאור

ירחון "מוטיב" הוא כתב עת מקוון לעת עתה המתפרסם אחת לחודש.

כל גיליון יעסוק בנושא שהמערכת תבחר, ויפורסמו בו עשר יצירות.

העבודה בירחון מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתמלוגים כלשהם; בשליחת היצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בירחון, ולא יהיו ליצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי־פרסום יצירתו בירחון.

ליאורה דיין ז"ל הייתה אוהבת אדם. אהבתה הגדולה ביותר הייתה למילה הכתובה ולקריאת ספרות ושירה, ואותם קראה עד סוף ימיה.

ירחון "מוטיב" נוסד לזכרה ונושא את שמה.

0138

שְׁאֲרִיּוֹת שֶׁהִתְפַּזְּרוּ
2026 יולי
ה'תשפ"ו אב

01

חגית כרמל

שאריות

אַרְיוֹחַת תְּקוּחָה מְפַסֶּקֶת בְּחָטָף

הִיא לֹא הִסְפִּיקָה

פְּרוּרֵי אֲשֻׁמָּה

מִצְהִיבִים עַל מִפִּית דְּלוּחָה

הִיא טָרָם קִנְחָה

שְׁאֲרִיּוֹת יְאוּשָׁה מִצְלָקוֹת עַל בְּשָׂרָה

עִיפוּתָהּ נוֹתֶרֶה בְּהִקִּיץ.

הִיא מְגִרֶדֶת שְׁאֲרִיּוֹת

מְגוּפָה

מְנַשְׁמָתָה

מִחִיִּים אֲחֵרִים.

הֵם הָיוּ חִיִּים לְגַמְרֵי לְפָנֶי שִׁידוּעָה לְהוֹקִיר

שְׁאֲרִיּוֹת.

אין אני אלא שארית.
של זכרונות ילדות
אהבות עבר
חלומות גדולים
משברים קשים
רנעים שחלפו ואינם.
אנשים שבאו והלכו,
כאלו שהשאירו חותם.

אין אני אלא שארית
של כל מה שהיה
ובמעט הֵיכָה.
של נגיעה ולטוף
פעם על פני עור מתוח
כיום כבר רפוף.
ממבט חד
לעיניים סומאות.
שארית של חיים
המתקרבים הם לסוף.

כשפקע חלומי

כְּשֶׁלְרֵאשׁוֹנָה פָּקַע חֲלוֹמִי
נִפְעָרָה תְּהוֹם בְּגוּפִי וְנִפְלָתִי.
מִקָּצָה קְדֻקוּדִי
אֶל תוֹךְ פְּפוֹת רִגְלִי.
וְגוּפִי כָּלוּ פוֹרְצֵלָן מְשֻׁלָּם,
אֵין בּוֹ מַחֵם,
מִמְּשִׁיךְ לִבְשָׁל,
לְגִדָּל, לְכַבֵּס, לְקַפֵּל,
יוֹם וְלַיְלָה, קִיץ וְחֹרֶף.
אֱלֹהִים!
מֵאֵין לֹקַחַת הַשֶּׁמֶשׁ אֶת הַכּוֹחַ לְזֶרֶם?
וְאֵנִי מְנַחֶת מִכְתּוֹת מִכְתּוֹת
בְּתוֹךְ פְּפוֹת רִגְלִי.
וּבִקְצָה קְדֻקוּדִי נוֹתֵרָה רַק הַיְכָלֶת.
אֲרוּנָה הַיְכָלֶת!

מפֹּנֶרֶת לִי פְּרִוּרִים.
מִלְכָּדָת וּמַחְבֵּקָת
אוֹתָם הֵיטֵב
כִּי קָשָׁה לְהַדְבִּיק
פְּרִוּרִים שֶׁל קָאָב.
קָאָב שְׁחוּחִי, קָאָב שְׁנֹצֵרֵב,
קָאָב שֶׁהִפְךָ
אֶת מִי שֶׁהֵיִיתָ לְמִי שֶׁעֲכָשׁוּ.
מִחְבֵּרֶת פְּרִוּרִים,
הוֹפֶקֶת אוֹתָם לְתִקְנוֹת.
מִהֲאֻכְזָבוֹת פּוֹתַחַת דְּלִתּוֹת
וּבוֹנָה לְעֲצָמֵי פֶזֶל תְּדָשׁ
וּמְרַכֶּיכָה חִלּוּמוֹת.

יומה של המנקה

זֶהוּ יוֹמָהּ שֶׁל הַמְנַקֵּה
אֶת הָרֶצֶפָה הִיא מְבַרֶּקֶה.
חֹדֶר הַמְדְּרָגוֹת נִרְאָה כְּמַעֲלָם לֹא נָקָה,
כִּכָּה זֶה, הוּא נִדְרָף כָּל אֲזַעֲקָה.

שׁוֹב יוֹמָהּ שֶׁל הַמְנַקֵּה,
מְנַנֵּכֶת רֶצֶפָה עִם מוֹעֲקָה
בְּמַבֵּט מְלֹא תוֹנָה
מִהֲנִהֲנֶת לְשִׁלּוֹם בְּשִׁתִּיקָה.

אֶתְמוּל – בְּבִגְדֵי אַחֵר הִיָּה יוֹמָהּ שֶׁל הַמְנַקֵּה
וְגַם שָׁם בְּאִמְצַע הָעֵבֹדָה פְּרָצָה אֲזַעֲקָה.
הַזְמַן קָצֵר, וְלִהְיוֹתִינִי – נִזְקָקָה,
"הַכֶּנֶסוּ מִהֵרָ" הַזֹּדֵעֲקָה.
הַמְרָאוֹת שֶׁנִּתְרָטְיוּ אַחֵר כָּךְ –
אִישׁ לֹא נָקָה.

לזכרו של אורי פריץ ז"ל שנרצח מפגיעה ישירה של טיל בנהריה ב־26 במרץ 2026.
אורי פריץ ז"ל, בן 44, בעל בית קפה־פיצוצייה "צדק חברתי" בנהריה, תושב העיר, נהרג מפגיעת רקטה ששוגרה מלבנון בעת שניסה להיכנס למרחב המוגן. הותיר אחריו אישה ושלושה ילדים.

סרט אילם

תזמרת נגנה מוזיקה מפחידה
ולחיקת זאבים
פרצה מכל הכוונים.
כמה שלא נסייתי לקרר,
לזוז בכסא או ממנו,
תמיד פגשתי זאב.

ואבא,
בבת שצנה הלומה,
הותר אותי לטריפה,
כמו חרש אלם
שדעתו מזמן נטרפה.

ואני לא זעקתי לעזרה,
הרי ידעתי וידע
שביגנו תמיד הזאב.
ולא הבנתי –
של מי היה הרעב.

ולפני שמת, כשגופו הצטמצם,
ומאחורינו נשיפות הזאב,
קבר הבנתי –
כל ההזנה שבעולם
לא תמלא את החרשות אלמות שבבטנו.
וכך, לשפתי את ידו כשנטרף.

דריה להשכיר

דריה שמעה קולות. היא רצה על רגליה הקטנות מן המטבח לספה, אולי תשעה צעדים קטנים. למה היא עוד ישנה? היא הסתכלה על אמא ואז אל החלון, האור לא רוצה להיכנס ורק אמא יודעת איך פותחים את התריסים. הקולות היו מחוץ לדלת, ואז פתאום הדלת עשתה קולות. דריה רצה אל המטבח, הדלת הגדולה מתחת לכיור נפתחה שוב ושוב, השרפרף שהיא ידעה שהוא שם כבר לא היה. אבל אמור להזיז דברים בבית, היא שוב משכה בידיה, אולי הדוד לקח את השרפרף שלה וברור שהוא גם יחזיר.

שוב דפקו בדלת, הפעם חזק. דריה הצמידה את הלחי ורעידות הדלת דגדגו לה בכפנים של הארון.

“אני יודע שאת שם!”

אולי זה הדוד? אבל אמא לא ענתה. היא הייתה עייפה מדי לענות למישהו מהם. אז דריה משכה בשמיכה שהייתה על השולחן, ובטעות היא הפילה על הרצפה קערה עם שאריות של דייסה.

“שמעתי את זה!” הדוד מאחורי הדלת צעק, אבל דריה הסתכלה על אמא, מזל שהיא לא רואה את הבלגן. בזריזות היא הרימה את הקערה ואיתה גם כפית שמצאה, ואז כיסתה את אמא טוב טוב, כבר הרבה זמן שאמא חולה. אבל משום מה הרופא שתמיד מגיע לא הופך אותה לבריאה.

את כל הדברים שהרופא הביא לאמא, כל מיני צעצועים שהיא שיחקה איתם פעם־פעם בגן, היא דחפה מתחת לשמיכה. היא אמרה לפתוח את הדלת? היא שמעה את אמא ממלמלת משהו. דריה התקרבה אבל לאט, הדפיקות נהיו חזקות וזה היה קצת מפחיד. היא חיכתה לכמה שניות של שקט ואז סובבה את המפתח ממש בעדינות לפני שפצחה בריצה מהירה ביותר לעבר הכיור.

ממש ברגע האחרון לפני שמישהו בכלל הספיק לראות אותה, היא כבר הייתה בפנים וגם את הדלת הספיקה לסגור. הפעם לא היה לה על מה לשבת, אבל היא לא פחדה, לא היה חשך לגמרי ודרך החריץ הישן בחלק התחתון של הדלת היא ראתה הכול. אחת שתיים שלוש ארבע חמש, היא ספרה חמש נעליים שהלכו בין הספה לדלת שנותרה פתוחה. היא גם ראתה זרועות ארוכות שיורדות ועולות, ולוקחות דברים מהרצפה אל תוך תיק שהתמלא והתמלא.

“אל תהיו גנבים!” דריה פרצה החוצה ובכת נעמדה במרכז הבית, אל מול עיניהם המשתאות של השוטרים. חלק מהם המשיכו בעבודה ורק זה עם השפם כופף את ברכיו לעומתה. “אנחנו הטובים” הוא אמר, “ואמא קצת חולה, את רוצה שניקח את אמא לרופא?” ודריה הנהנה, “אבל תבטיח באמת־באמת שלא יהיה רופא רע, טוב?”

השוטר רק הרים אותה על ידיו, הוא לא ענה, היה קל יותר לחייך. הוא נשא אותה אל מחוץ לדירה החשוכה, כשמול האורות המהבהבים של הניידת, לצלילי שירת הסיננות שלא פסקה, הוא חשב לשאול מה עם אבא? אבל דריה בדיוק התחילה לספר על הדוד. היא לא ממש דיברה עליו, היא רק אמרה שגם לו יש שפם ואז היא העבירה את אצבעותיה הקטנות על שפמו כשצחקק קל אך כנה חמק לה מבין שפתייה החורקות, “אבל איך זה יכול להיות שלא דוקר לך?”

נושעת תקנה עם בתי הָאֵהוּבָה
כְּדִי שְׁאֲצֻמַּח לִהְיוֹת עֲצֻמָּאִית וְחִזְקָה.
בְּחִנּוּת הַעֲתִיקוֹת אוֹסֶפֶת כּוֹחַ שְׁנוּתֵר
וְשׁוּמַעַת אֶת בְּתִי מְזַמֶּרֶת לְעֶבְרִי
אֶת שְׁלוֹשׁ הַמָּלִיכִים: לְחֹזֵר לִילָדָה שְׁבִי,
לְשׁוֹחֵר מִן הָעֶבֶר הַנּוֹשֵׁן
וְלִצֵּאת לְחַפְשִׁי...

מטבע זר

בכיס נותר מטבע זר

נשקח מן העין

צ'רוב פלב

עגל, קר למנע ועקש

מסרב להשחק.

עדות לפגישה

בבית קפה מקומי

בארץ זרה

ביום בו נשאלת ברך:

מאין אתה?

מעבר לשלחן פנתי

חיוף נפרש

שבריר אנושיות

קשר דק של אור

בין שני עולמות.

0138

שְׁאֲרִיט שְׁהִתְפַּזְּרוּ
2026 יולי
אב ה'תשפ"ו

10

בתיא פימה

תקווה בהשאלה

בְּשִׁאֲרִית הַכְּבוֹד הַעֲצָמִי
בְּשִׁאֲרִית הַכּוֹחוֹת
זִחְלָתִי
בְּפִשִּׁטַּת יָד
בְּמִסָּע רִגְלִי
הַנִּחָתִי נֶפֶשׁ רוֹעֶדֶת
עַל שְׁלִיחַן הַטֶּפּוּל
הוֹשֵׁבִתִי גִיּוֹף מְרֻעָב רְדוּף
לְהִתְמַסֵּר
שְׁלִפְתִּי צְפֻרְנִים
קִלְפִּיתִי שְׂכֻבוֹת
הַגִּעֲתִי עַד הַעֲצָם
בְּקִרְתִּי תְּהוֹמוֹת
הִיא אִמְרָה זֶה קֶשֶׁה
אֵת זְקוּקָה לְתַקְנָה
הַשִּׁבְתִּי אֵין לִי עֵדָף
עֲנִתָהּ, אֶפְשֶׁר בְּהִקְפָּה .

מייסד: אלירן דיין
עורכים: אלירן דיין, רובי גורדון, עמליה ויניק, רוזי גולן, עידית גילאור
הגהה: אלירן דיין
איורים ועיצוב גרפי: רובי גורדון

info@motiv-magazine.co.il

motiv-magazine.co.il

bit.ly/motiv-whatsapp

facebook.com/motiv.magazine

מוטיב (כתב עת) he.wikipedia.org/wiki/

bit.ly/motiv-youtube

instagram.com/motiv.magazine

